

HILSEN FRA LANDOUR, INDIA

Landour Musoorie
23—3—32

Kjære venner i Herren!
Fred

Samtidig som jeg skriver til K. S. må jeg også få lov til å sende en hilsen gjennom Misjons-Rosten. Jeg håper dere alle vil tilgi at jeg ventet så lenge med å skrive. Over 2 år er nu gått siden jeg kom til India. Jeg reiste først til Ranchi til br. og str. Desmond, hvor jeg stanset i 5 måneder. Når så varmen kom reiste jeg hit op til Landour for å delta på språkskolen her oppe. Tanken var å stans der i 4 måneder, men Herren tenke det anderledes. Hans tanker er ikke alltid våre tanker. Det er nu snart 2 år siden jeg kom her op. Jeg priser Herren for den store nåde at jeg fikk komme til skolen her. Jeg elsket skolen og studiene meget, og jeg kan ikke si at det var noen byrde for mitt å studere. Når skolen var slutt drog jo nesten alle misjonærene ned på sletten til sitt arbeid igjen og jeg blev igjen alene her med de innfødte. Jeg forstod at noen av de eldre misjonærer syntes det var litt ondt å forlate mig alene her, da jeg jo var så ny i landet.

Jeg fikk mange innbydelser til å komme til forskjellige misjonsstasjoner, både fra Methodister, Maran-Atha-misjonen og flere andre. Methodistene arbeidet veldig hårdt en tid, ti de vilde absolutt at jeg skulde overta plassen som bestyrerinne ved en av deres gutteskoler. De mente ikke at jeg skulde bli methodist og forlate min misjon, men de vilde ha mig allikevel. De følte at jeg var den som skulde komme, sa de. Selv følte jeg at dette var utenom

Brev fra søster Borghild Nordli

Guds vilje og plan. De fortalte at jeg skulde få lønn, så jeg skulde klare mig godt, et prektig hus å bo i osv. Men hvad var dette for mig! Penger og bekvemmelighet har ikke den ringeste tiltrekningskraft på mig. Alt hvad jeg ønsker er å være i Guds fullkomne vilje, og så får det øvrige bli som det kan. Jeg måtte så gi dem et bestemt svar, og sa at jeg ikke følte det var Guds vilje, men at jeg mest følte det direkte evangeliske arbeid lagt på mitt hjerte. Når de horte dette, vilde de ha mig som sin evangelist, men også dette måtte jeg avslå.

Innbydelsene har vært mange, men det har ikke vært ett sted jeg har kjent jeg kunde gå til.

Den første vinter her oppe tilbrakte jeg sammen med en innfødt kristen familie. Det vil si vi bodde i samme hus. Vi hadde som regel møte for barna hver aften. Søndag hadde vi møte for voksne og søndagsskole. Blandt gikk vi ut til andre hjem og steder for å bringe dem evangeliet.

Jeg takker Gud for den vinter og vilde ikke ha undværet den for alt. Jeg fikk derved en ypperlig anledning til å lære folket å kjenne og sette mig inn i deres forhold og skikke.

Dog, ved siden av dette studerte jeg hårdt, ti jeg ønsket å ta min første eksamen i hindi i mars mnd. 1931. For å klare dette måtte jeg også lese betydelig mer engelsk, for det jeg kunde når jeg kom ut strakk ikke til på langt nær. Men Herren var med og

hjalp underbart dag for dag. Så den 16. mars 1931 reiste jeg fra Landour til Delhi, som var det nærmeste sted herfra, for å ta min muntlige eksamen. Den indiske søster som jeg bodde sammen med, blev også med. Hun hadde nemlig ikke sett sin familie på over 12 år, det vil si siden hun blev gift, og derfor var det jo intet under om hun lengtet hjem.

Hun var fra Mutra, som er ca. 4 timers reise på tog fra Delhi. Jeg fikk tillatelse av hennes mann til å ta henne med, og dere kan tro hun var glad. Jeg hjalp henne selvfølgelig med en del av reisens utgifter.

Ankommet til Delhi blev jeg gjestfritt mottatt av noen rike hinduer. Det var noen venner av min lærer som jeg hadde hatt i Landour. Han ønsket å spare mig for de store utgifter på hotellet og skrev derfor til sine venner og ba dem ta imot mig. Jeg trodde jo at jeg i det minste skulde få betale for maten, men nei, det var ikke mulig. De vilde intet ha, men anså det for en stor glede å få ta imot mig. Må Herren velsigne dem og frelse deres sjele.

Når eksamen var over møttes jeg med den indiske søster i Delhi igjen, og vi reiste så ifølge tilbakke til Landour. Hun var strålende glad for at hun efter så mange års forløp hadde fått se sin mor og søsken igjen. Efter jeg hadde tatt den skrevne eksamen her oppe, som var 3 uker efter den muntlige, satte jeg det som mitt mål å ta annet års eksamen efter

6 måneder, nemlig i september samme år.

Jeg hadde ikke vært lenge på skolen før mine nerver brøt voldsomt ned, og det så ut som det mål jeg hadde satt mig, skulde legges helt i grus. Jeg kjente jeg blev dårligere og dårligere. Men å slippe bøkene var ingen lett sak, jeg måtte dog gjøre det for en tid. Jeg ga nu op tanken på eksamen for ikke å odelegge mig med for megen lesning. Grunnen til sammenbruddet var nok at jeg leste for meget og spiste for litet, ti jeg eiet ikke matlyst og drog ofte på skolen uten å få et ordentlig måltid mat.

Jeg følte mig syk bare jeg så en student og en lærer, og de to første måneder svant hen uten at jeg hadde stort utbytte av skolen. Dog, jeg fikk nåde til å legge alt i Guds hånd og si: Din vilje skje. Men nu var det ikke lenge før Gud kom med ny kraft og jeg fikk igjen ta nye tak. Nu følte jeg mig ganske frisk og kunde lese igjen. Nu kom det imidlertid nye hindringer.

Den indiske søster som var med mig til Delhi gikk til sykehuset for å ta en liten operasjon, men efter denne blev hun meget syk, ja døden nær. Jeg gikk nesten hver dag til henne og hjalp henne med forskjellige ting, da jeg var den som klarte henne best. Hun foretrakk mig fremfor sykepleierske og noen annen. Når sykehuset nu blev stengt måtte vi ta henne til hennes private hjem. Nu blev det ingen sykepleierske

som kunde komme og stelle henne og behandle hennes sår. Alle skulde ned på sletten, og her blev hun liggende igjen i denne hjelpeløse, fryktelige tilstand. Det var et meget farlig og smittomt tilfelle og derfor krevdes det stor forsiktighet. Det var ikke en, nei ikke en eneste som var villig til å hjelpe nu. Til tross for at tanken på eksamen igjen hadde kommet til mig, la Gud det på mitt hjerte at jeg skulde overta henne og pleie henne. Det ord kom til mig: «Som I vil at andre skal gjøre mot eder, så gjøre også I mot dem».

Nu blev det selvfølgelig meget mer å gjøre for mig, enn da hun var på sykehuset. Sårerne skulde nu byttes på hver annen time liksom det var andre ting som måtte gjøres. Doktoren kom en gang om dagen. Den syke syntes å bli verre og verre, og mange ganger så det ut som hun skulde dø imellom hendene på oss. Vi bad til Gud, at enten måtte han ta henne hjem snart, eller også helbrede henne, ti hun led så fryktelig.

Da hun ikke blev bedre, blev det besluttet at hun skulde sendes til et indisk sykehus. Der var det doktor, men ingen sykepleierske, så jeg lovet å gå der og passe på henne. Første dag hun kom dit sier doktoren: «Stakkars kvinne, hun er i en ynkelig tilstand. Det vil ta forferdelig lang tid, om hun idetheltatt kan bli bra igjen».

Materien strømmet ut fra hennes side, og det var en lukt så fæl at det var vanskelig å sitte ved hennes side.

Men pris skje Gud, just da når Forts. 4. side.

Streif fra hverdagslivet

Han var en ung og livskraftig sjogutt.

Alt gikk med og livet lå lyst foran ham. Motgang kjente han ikke, og om den var til, bar hans gode humør ham over vanskelighetene.

Ennu en langreis over blåmyra —, og så hjem til sine kjære. Han skulde inngå ekteskap ved ved hjemkomsten, få sitt eget hjem og så sig til ro for en tid.

Bare denne ene reis, og hans lengsels mål var nådd. A, hvor han var lykkelig ved tanken på sitt fremtidige hjem.

Arbeidet ombord gikk som en lek. De lange nattevakter i vinterstorm og uver blev forkortet ved tanken på gleden som ventet ham ved hjemkomsten.

Det turde vel hende en ubevisst uro snek sig over ham mangen gang der han stod ved rattet i svarte natten. Tankene kom og gikk. Ensomheten var ofte tryk-

kende. Han betraktet elementenes rasen, det hujet og hvinet i taugverket og sjøen stod frådende om baugen. Det var som om havet i sin villskap vilde legge sig på tverke. Men trygt og sikkert pløiet skibet sig fremover. I det fjerne skimtedes svake konturer av hjemlandet. Snart var reisen slutt og han skulde mønstre av for denne gang.

Det var på vårparten. Solen skinte varmt og kastet sine stråler inn på den store sykesalen. Her lå flere unge menn og kjempet mot den tærende brystsyke.

En broder gikk fra det ene leie til det annet og søkte å trøste med ord fra all trøstens kilder — fra bibelen.

Ved en seng blev han mott med et lite forbausende utrop fra den syke.

— Nei, men er det dig! Jeg trodde ikke at du hørte til..... ja, til disse leserne, mener jeg. Kjenner du mig igjen? Vi har sikkert gått sammen på skolen —

Broderen betrakter den syke. Døden har allerede satt sitt stempel på ham. Hans tale er anstrengt og blir ofte avbrutt av hoste. — Jo, broderen syntes å dra kjensel på ham.

Det blev en interessant samtale om den sorgløse tid fra barneårene. Efterhvert glir talen inn på det åndelige område.

— Om han var frelst —?

Svaren kom halvt undvikende. Han forstod ikke selv hvordan han egentlig hadde det. Det var så vanskelig å gjøre sig fortrolig med sin tunge skiebne. — Efter hvert hadde hans fortalt sitt unge livs historie, om hvordan hans planer og tankebygninger var revet i grus av sykdommen han hadde pådratt sig. Fortalte om sitt liv på sjøen, om det hjem han håpet han skulde få bygge.

Han var blitt bitter til sinns, blev

rent besatt av en rå kynisme og var kald og avvissende for alt som kalles kristendom. Vilde ikke en gang høre tale om Gud.

Broderen som besøkte den syke, søkte allikevel ut fra Skriften å finne klarhet i Guds forelse med den unge mann. Samtalen blev ledet inn på de mange midler Herren bruker for å føre sjelene velberget til det hjem som Jesus har beredt for dem som frykter og elsker ham.

Tiden gikk og det led mot høst. Broderen besøkte jevnlig den syke. Efterhvert hadde han nådd frem til klarhet og erkjennelse av at Herrens veier ikke er våre veier, at hans tanker er fredstanker, ikke til ulykke — men for å gi fremtid og håp. Bibelen var nu blitt hans kjæreste lesning.

En dag lå han i en lett dos. Det var lett å se at smertene plaget ham.

— Sykdommen er visst verre idag? — A, det er ikke så verst, likevel, svarte han med et matt smil.

Men natten som gikk var det verre. Da trodde jeg det var slutt.

— Hvad var det du tenkte som mest på da? spurte broderen med et lett anstrøk av bekymring.

— Jeg leste i Bibelen så lenge jeg orket å holde den oppe. Da den blev for tung for mig, lå jeg og reflekterte over min tilstand, hvorfor jeg skulde være slik plaget av sykdom og smerte.

— Og hvilket resultat kom du så til nu —?

— Jo, jeg tror at Gud på denne måte vilde gjøre det klart for mig hvor godt jeg skal få det når jeg nu snart skal flyttes over til de evige boliger. Nu forstår jeg Guds forelse og lengter efter å slippe her fra.

Det var den siste samtale broderen fikk med den syke.

Neste gang de møttes lå sjogutten kald og stiv på båren.

Seirende var han gått over dødsfloden i kraft av Jesu offerblod. Han fikk komme med i et langt mer herlig bryllup — i Lamets bryllup.

Vennestevne

avholdes i Misjonshuset, Sarpsborg. Begynner pinsesæften kl. 8 og fortsetter pinsedagene. Predikende brødre der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive undertegnede.

For vennene
G. Iversen,
Boks 32, Sarpsborg.

SPREDTE FELTER

Bor det nordlige Norge betraktes som misjonsområde?

Da jeg leste dette stykke i Misjons-Rosten skar det mig i hjertet. Da jeg kjenner br. Henrik Eilertsen fikk jeg lyst å sende til hans virksomhet et lite bidrag. Sverker hermed kr. 15.00.

Fra to søstre, N. og B. På broderens vegne sier vi hjertelig takk. Gud velsigne gaverne!

R. ed.

Ny misjonskasserer.

Som kasserer for Anne og Bernhard Nilsen, Kina, har søster Nilsine Kristiansen, Bergen, påtatt sig hvervet. Midler til søsken- den Nilsen bedes derfor heretter sendt til henne. Hennes adresse er: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Fra Sarpsborg.

Kan meddele om gode tider i Sarpsborg. Søndag 3. april hadde vi besøk av en skare venner fra Logen, Moss. Brødrene Lind og Marthinsen m. fl. talte og den prektige strengemusikk spilte med liv og begeistring. Det var herlige moter og Gud var nær. På aftenmøtet hvor Misjonshuset var fullt av folk, deltok også str. Rippe.

Tirsdag aften fikk vi besøk av br. Andersen (tidl. skolelærer) og en hel buss med venner fra Råde, som deltok med vidnesbyrd og sang. På slutten av møtet var det 13 som lot sig begrave med Kristus ved døpen til døden. Det var et herlig syn.

Torsdag aften deltok også br. Onkar Karlsen med oss på møtet.

Lørdag på ungdomsmøtet talte br. Andersen og da fikk vi også den glede å atter høre br. Kjellås' livnfrinke vidnesbyrd. Søndag formiddag og eftermiddag talte br. Kjellås. Gud var nær og vi hørte dem tale i tunger og profetiske ord.

Ja, Gud gir seir!

S. T.

Misjonsbølp.

Efternevnte kvitanser for innkomne bølp til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina, for 1. kv. bedes godsettsfullt inntatt i Misjons-Rosten:

15. januar: Fra K. Larsen, Arupsgt. 1, Drammen kr. 10, fra Olaf Knudsen, Mosby 10. — 22. januar: Holmsbu kvinnof. v. Signe Iversen, Holmsbu 115, A. Lund, Stenenes, Horten 25. — 3. februar: Betesda, Flosa, Narrosta pr. Arendal v. K. Høyer 10. 11.: Do, do, v. K. Høyer 30. — 13.: Erika Jakobsen, Dronningensgt. Bodø 10. — 20.: Ubenevnt 10. Ragnhild A. Kåsa, Bø 15, Marie Sønstebo, Bø 15, Sigrid og Anna

Løtveit, Espeland st. 150. — 10. mars: Venner i «Håpet», Solbergelven 50. — 11.: «Betania», Brevik, v. Lagertha Wenge 40 kr. Tilsammen 490 kroner, hvorfor vennene bringes vår hjerteligste takk.

H. H. Sønstebo, kasserer
Oterholt, Bø, Telemark.

Storsteinnes 4—4—32.

Erkjenn her ved å ha mottatt det gjennom Misjons-Rosten innkomne bølp til misjonshuset i Balsfjord kr. 447.00. (Mottatt gjennom H. Eilertsen 422.00, senere fra G. Iversen 25.00, tils. kr. 447.00), hvorfor herved kvitteres og takkes. — Fredshilsen, Edv. Mathisen, Storsteinnes.

Spanien åpent for Guds ord.

Efter republikkens innførelse i Spania er der store forandringer i dette land. Hånd i hånd med den politiske frihet går også religionsfriheten. Og følgende av dette viser sig i øket kristelig virksomhet. Blandt de misjonselskaper som har benyttet denne frihet, inntar Det britiske bibelselskap en fremstående plass. Det har øket antallet av sine kolportører, og 1931 blev et rekordår i bibelspredning der nede. Ikke mindre enn 275,600 bibler blev dette år spredd i dette katolske land. Helt til revolusjonen var dette en av den katolske kirkes sterkest befestede borger.

Er vi feige?

«En hedning faller uten frykt på kne for sin avgud. En muhammedaner brer, om så skal være, sitt bedeteppes ut midt på gaten og bøier sig dypt for Allah. En katolikkligger på kne foran sine helgenbilleder efterat han har ofret sine vokalslys til dem. Men en evangelisk kristen, han våger det ikke av frykt for at noen skal se det. Han er så civilisert, så klok og forsiktig — vil ikke vekke opsikt!

Således forteller den svenske oberst E. Melander om nordiske evangeliske kristne og deres bønn. I by og på land er det en skam å bli truffet på kne.

De som bekjenner den lære som vi anser for å være den reneste, er aller mest redde. Og obersten tilføier: «I Johannes åpenbaring, 21. kapittel står der: «Den som seirer, skal arve alle ting. — Men,» fortsettes der, «de redde og vantro og vederstyggelige og manddraperne og horkarlene og trollmenene og avgudsdyrkerne og alle løgnerne, deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel.»

Forrest i denne store knugende skare går de redde; det er dem som ikke tør kjennes ved Jesus. Om du frykter for mennesker, der bringes på fall, så bestem dig i dag hvem du tjene skal —?

Se Matt. 10, 32—33. Rom. 10, 9—13.

En abonnent.

I Sverige

er der 15 forskjellige selskaper som arbeider for misjonen (jodemisjon og hedningemisjon). Disse selskaper har ialt 722 utsendinger og virker på henmot 50 forskjellige misjonsfelt omkring i verden.

Fra Finnmark

Vi takker alltid Gud for eder alle når vi kommer eder i hu i våre bonner. 1. Tes. 1, 2.

Så er vi da atter i Finnmark, kom hit tirsdag for påske efter en lang men god reise.

Når vi nu i ro tenker over den tid vi fikk tilbringe sydpå, og vi da stanser i tanken for de forskjellige steder som vi fikk besøke, da kjenner vi at også vi kan si med apostlen: Vi takker alltid Gud for eder alle. For nåe dette i grunnen er å få takke Gud for hinannen. Det hender jo i disse dager at det kan være venner man må minnes med vemod — ja sorg. Kanskje svek de når det aller mest gjaldt å stå sammen, eller muligens blev de overlatt av fienden, og blev liggende igjen på veien o. s. v. Derfor få usigelig godt å få takke Herren for hinannen.

Turen opover gikk utmerket. Herren gav oss godt vær så vi blev ikke sjosyke for den aller siste del av reisen. Vi fikk nemlig da storm og meget høi sjø, Herren var dog med og hjalp så vi kom vel frem. Det føltes meget deilig å få avslutte reisen for en stund da vi jo nu folte oss trette, særlig da av det siste dogns sjosyke.

Herren har gitt oss gode moter her i helgen og mange mennesker besøker motene. For tiden er her en masse tilreisende fiskere, og det er en glede å få så livets ord for disse. Snart reiser de atter til sine hjem, rundt om i Troms og Finnmark fylker, og det er vårt håp at det ord som disse fiskere får med engang vil bære rik frukt. Finnmark og Troms fylker har i år vært besøkt av voldsomme storme, som har forvoldt stor skade. Mange staute fiskere har da også blitt derute, noen vrakstumper er det eneste som bringer buå

til de efterlevende. I hjemmene sitter enker og barn igjen og begråter sitt store tap.

Når noen således blir rykket bort synes nok de fleste at det er trist, hvilket det jo også er, — først nød og fattigdom, og så plutselig død og sorg også. —

For mig synes det dog meget verre at så uhyre mange som ser dette allikevel ikke sørger for å få sin sjel reddet.

Tusener av vrak driver om på tidens hav uten hjelp og uten Gud. Hivens vil redde. Hvem vil drage i bønnens tauge, så disse der driver avsted kan bli reddet?

Her høres nu fra flere steder av Finnmark om vekkelse, men vekkelser er ennå av mere likal art. Finnmark trenger en gjennomgripende vekkelse, ellers må allikevel de mange dø uten håp. Fra flere steder spørres om vidner, men er vi få og sprette på murene.

Br. Eilertsen har nylig besøkt Breivikbotn og vennene var takknemlig for hans besøk. Men det varte jo så kort, bare 8 dager.

Om jeg lever og Herren vil, blir jeg nu å stanse her en tid utover, sålenge fiskerne stanser her. Senere tar jeg ostover til Østfinnermark og muligens til Varangerfjord, alt eftersom Herren åpner og leder.

Be fremdeles for mig! Så til sist en hjertelig takk til alle dere som vi fikk besøke da vi var sydpå. Takk for eders velvilje og den kjærighet hvormed vi blev mott da vi var hos eder.

Det varmer hjertet å møte eder og det gir styrke i kampen her å vite om at dere ber for Finnmark.

Så tilslut en hjertelig hilsen fra eders i Jesus forbundne

Thea og Oskar Gamst.

Baktal ikke din neste

Den ydmyke gir Herren nåde. Den stolte står han imot. Ydmykhet går foran ære. Hovmot står for fall. Må Gud hjelpe sitt folk, at de må finnes blandt de ydmyke. Ti hvad krever Herren av dig uten dette at du gjerne viser kjærlighet og vandrer ydmykelig med din Gud. Likesom I altså mottok Kristus Jesus som herre, så vandrer i ham. Han er nu nærmere enn da vi blev troende. Dommer ikke forat I ikke skal dømmes; ti med den dom I dømmet, skal I dømmes igjen. Det er først når man har tapt noe av det fortrolige samfund med Jesus, at man er utsatt for å bli smittebærer. O hvorlede farlige onde, og da har man også lett for å bli smittebærer. O hvilke sorgelige følger det bringer med sig i Guds menighet! Er slovet eller sovet inn, kan man ikke alene høre på, men endog delta i sådanne samtaler som går ut på å baktale sin neste og avsie hårde domme over sin bror og søster, og kanskje der sitter flere og samtykker i dette. Men for man skilles må man naturligvis ha en bønnestund som gir det hele et åndelig preg. Og de som de da har domt glemmer de å be for.

Hvad skal man si om dette? Så kommer disse som skilles med takk for det hyggelige samvær straks sammen med andre venner,

og snart dreier samtalen sig inn på hvad de har hørt om denne eller hin. Ja, her er smittebærene. Noe sorgelig er skjedd. Denne åndelige pest griper om sig og spredes vilt og bredt i vårt land. Skulde jeg velge mellom to onde ting, så vilde jeg helst velge å være blandt dem som blir baktalt enn å være en bakvasker.

Menneskene ser på oinene, men Herren ser til hjertet. 1. Pet. 2, 1—3. Salm. 40, 5.

Søk først Guds rike.

Den som var så rik og mektig og lykkelig som han! her sikkert tusener tenkt når de leste om fyrstikk-kongen Ivar Kreuger. Han som eide store hus og stotte slott i næsten alle verdensdeler, han som kunde reise hvor han vilde og gjøre hvad han vilde.

Slik tenkte megden. Og så viser det sig at ingen var mere ufri og ulykkelig enn han. Han var slave av det verk han hadde øvet. Han trellet og slet — til han tok sitt eget liv for å slippe løs.

Gullet, og alt det gullet kan gi, gjør ingen lykkelig.

Det skulde ungdommen, som har fremtiden, legge sig på hjertet. Søk først Guds rike!

NYHET

Den falske Freds-Bevegelse

av D. O. Belfrage.

Oversatt av Lyder Engb.

Avrustningskonferansen i Genève februar 1932 — den moderne fredsbevegelsen — forbudsbevegelsen m. m. i belysning av Guds ord.

Noen uttalelser om boken: Ing. Alb. Hjort, Asker: Den er i høieste grad et verk «mot strømmen» idag.

Werner Skibsted: «Alle som opriktig søker klarhet i fredds spørsmålet bør studere den grundig.»

Thor Sørlie: Forf. drar skarpe linjer mellom hellig og vanhellig. Godt mulig at det blir litt stort om innholdet, men kjøp den, les og dom selv.

Boken fåes kjøpt i «Misjons-Rosten», Sarpsborg og koster kr. 1.25 pluss porto.

Hvorledes han fikk et noisomt sinn.

En av de første kristne kirkers biskoper der var kjent for sin store årsomhet, blev engang spurt om årsaken til at han alltid kunde være så noisom.

Den gamle ærverdige mann svarte: «Saken er ganske lett og enkel. Jeg behøver kun å gjøre den rette bruk av mine oine. I hvilken som helst tilstand jeg er, kaster jeg først og fremst mitt blikk op til himmelen og kommer i hu, at min fornemste forretning her er å komme dit op, derpå ser jeg ned på jorden og kommer i hu, hvor liten den plass blir som jeg skal opta i den når jeg er død og begraven; derefter ser jeg mig rundt i verden og legger merke til hvilke skarer av mennesker der er som i alle deler er ulykkeligere enn jeg selv; på denne måte lærer jeg hvor sann lykke finnes, hvor alle våre sorger skal ende, samt hvor liten årsak jeg har til å gremme mig eller klage.»

MISJONS-ROSTENS kommisjonærer.

Kontingent for bladet kan betales til følgende, hos hvem bladet også kan bestilles:

Dessuten kan bladet bestilles og kontingent betales til de fleste frie evangelister og misjonærer. Arendal: Karl Iversen Hågeberg, Konows gate 21, II. Askim: Johs. Dahl. Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Syneshaugen 13. Dahlst.: Rudolf Gustavsen. Drammen: Postekspeditør Einar Gulbrandsen.

Mjøndalen: Arnt Gundersen. Moss: Josef Olsen, Bråtengt. 2. Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgaten 2, — Carsten Bleivet 44.

Svelvik: Ragnvald Volden. Ski: Josef Dammen.

Sætre: Hurum. Frk. Sigrid Abrahamsen.

Volda, Sunnmør: M. Stove.

